

REGLUGERÐ

um rannsókn og saksókn efnahagsbrota.

1. gr.

Efnahagsbrotadeild ríkislögreglustjóra annast rannsókn fjármunabrota, sem falla undir skilgreiningu 3. gr. og saksókn þeirra í héraði.

Deildin getur tekið við málum á sinu sviði frá staðarlögreglu, en einnig hafið rannsókn að eigin frumkvæði.

Í fyrirvari deildarinnar er saksóknari, sem annast meðferð mála í umboði ríkislögreglustjóra.

Ríkissaksóknari getur gefið saksóknara fyrirmæli um einstök mál, kveðið á um rannsókn máls, mælt fyrir um framkvæmd rannsókna og fylgst með henni.

2. gr.

Ríkislögreglustjóri höfðar opinber mál sem efnahagsbrotadeildin rannsakar, önnur en þau sem ríkissaksóknari höfðar samkvæmt 27. gr. laga um meðferð opinberra mála, og flytur þau í héraði. Ríkislögreglustjóri getur falið vararíkislögreglustjóra, saksóknara og löglærðum fulltrúum sínum flutning mála fyrir héraðsdómi.

3. gr.

Efnahagsbrotadeildin annast rannsókn alvarlegra brota á 247. – 250. gr., 253. gr., 254. gr. og XXVII. kafla almennra hegningarlaga. Deildin annast jafnframt rannsókn brota á skattalögum, tollalögum (tollsvik), lögum sem varða gjaldeyrismál, verðlagsmál, verðbréfa- og lánsviðskipti, umhverfisvernd, vinnuvernd og stjórn fiskveiða, svo og rannsókn annarrar refsiverðrar háttsemi í hagnaðarskyni, sem fer fram kerfisbundið og reglulega í annars löglegri atvinnustarfsemi lögaðila eða einstaklinga. Nú þykir mál samkvæmt 2. másl. smávægilegt og getur ríkislögreglustjóri þá, ef hann telur það hagfelldara, ákveðið að hlutaðeigandi lögreglustjóri fari með rannsókn þess.

Nú er vafi um hvort mál skuli rannsakað af hálfu efnahagsbrotadeildar eða lögreglustjóra og ákveður ríkislögreglustjóri þá hvernig með skuli fara. Við ákvörðunina skal sérstaklega tekið tillit til eftirfarandi atriða:

- a. umfangs rannsókna og hversu margslungið mál er,
- b. verðmæta eða fjármuna, sem rannsókn lýtur að,
- c. hvort mál eða viðskipti, sem rannsókn lýtur að, tengist öðru landi,
- d. hvort um er að ræða brotastarfsemi í atvinnurekstri eða aðra skipulagða brotastarfsemi,
- e. hvort mál hefur grundvallarþýðingu ef tekið er mið af almannahagsmunum og hvort það hefur fordæmisgildi.

4. gr.

Efnahagsbrotadeildin getur, eftir beiðni lögreglustjóra, yfirtekið rannsókn efnahagsbrots, sem lögreglustjóri hefur haft með höndum.

Lögreglustjóri skal þegar á frumstigi rannsókna gera efnahagsbrotadeildinni viðvart um stórfelld og alvarleg efnahagsbrotamál, sem koma til rannsókna í umdæmi hans.

Efnahagsbrotadeildin getur hafið rannsókn máls að eigin frumkvæði. Deildin skal, ef þess er kostur, gera viðkomandi lögreglustjóra viðvart um rannsóknina áður en hún hefst. Deildin getur einnig ákveðið að taka í sínar hendur rannsókn sem hafin er hjá lögreglustjóra.

Ríkissaksóknari sker úr ágreiningi um hver fari með rannsókn máls.

5. gr.

Efnahagsbrotadeildin og viðkomandi lögreglustjóri geta, ef hagfellt þykir, gert samkomulag um að skipa rannsóknarhóp með starfsmönnum frá deildinni og viðkomandi lögregluumdæmi til að rannsaka mál sem deildin hefur yfirtekið.

6. gr.

Komi fram í máli, sem efnahagsbrotadeild rannsakar, upplýsingar um önnur ætluð refsiverð brot, sem ekki heyra undir verksvið deildarinnar, skal deildin allt að einu rannsaka þau, enda sé augljóslega hagfelldast að ljúka málinu í heild.

7. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er með heimild í 3. mgr. 5. gr. og 3. mgr. 8. gr. lögreglulaga nr. 90 13. júní 1996, öðlast gildi 1. júlí 1997.

Dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, 27. júní 1997.

Þorsteinn Pálsson.

Þorsteinn Geirsson.

REGLUGERÐ

um útflutning á kindakjöti.

I. KAFLI

Útflutningskylda framleiðenda og sláturleyfishafa.

1. gr.

Reglugerð þessi tekur til útflutnings á kindakjöti sem framleitt er á árinu 1997.

Eigendum sláturfjár, hvort sem þeir eru beingreiðsluhafar eða ekki, er skylt að taka þátt í útflutningi og sæta útflutningsuppgjöri fyrir framleiðslu sína árið 1997 í því hlutfalli sem landbúnaðarráðherra auglýsir fyrir 1. september 1997. Heimilt er að ákveða mismunandi hlutfall útflutnings fyrir dilkakjöt og fyrir kjöt af fullorðnu fé. Útflutningshlutfall skal reikna af allri framleiðslu viðkomandi aðila eftir gæðaflokkum, með þeim undantekningum sem reglugerð þessi kveður á um.

2. gr.

Sláturleyfishafi, sem tekur á móti sauðfé til slátrunar, er ábyrgur fyrir því að útflutningsskil eigenda þess sláturfjár er hann tekur við fari fram eftir ákvörðun ráðherra um útflutningshlutfall. Þó skal eiganda sláturfjár heimilt að gera samning við einn sláturleyfishafa um að annast allan útflutning fyrir sig þótt hann slátri einnig hjá öðrum sláturleyfishöfum. Slíkir samningar skulu miðast við að slátrað sé hjá þeim sláturleyfishafa sem samið er um útflutning við fyllilega útflutningsskyldu viðkomandi framleiðanda. Afrit af þeim samningi skal framleiðandi afhenda þeim sláturleyfishöfum sem hann óskar eftir að vera undanþeginn útflutningsskyldu hjá, eigi þeim að vera heimilt að taka við framleiðslu hans án útflutningsskyldu. Afrit skal einnig sent til Framleiðsluráðs landbúnaðarins.

Sé innlegg eiganda sláturfjár, sem samið hefur við einn sláturleyfishafa um fullnustu útflutningsskyldu, minna hjá þessum sláturleyfishafa en nemur reiknaðri útflutningsskyldu, sbr. 4. gr., bera aðrir sláturleyfishafar, sem viðkomandi sláturfjäreigandi skiptir við, ábyrgð